

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **ENERGOKLASTR, z. s.**, se sídlem U Mlýna 1075, Slavkov u Brna, zastoupen Mgr. Jaroslavem Mišingerem, advokátem se sídlem Minská 3173/38, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 24. 8. 2017, č. j. 36792/17/5000-10480-703694, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2020, č. j. 29 Af 81/2017 - 99,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byla na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu (poskytovatel dotace) ze dne 12. 12. 2012, č. j. 38-12/5.1SPK02-024/12/61200, poskytnuta dotace na realizaci projektu č. CZ.1.03/5.1.00/12.00022 „Centrum Energoklastru Brno“ (dále jen „projekt“). Dne 4. 3. 2016 obdržel Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) podnět poskytovatele dotace k prošetření plnění podmínek dotace. Na základě podkladů, které měl správce daně k dispozici, dospěl k závěru, že nebyly splněny závazné ukazatele projektu a nebyl dodržen harmonogram projektu, pročež došlo k porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech. Následně vydal správce daně platební výměr ze dne 22. 9. 2016, č. j. 3835512/16/3000-31472-709520, jímž stanovil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 11.635.492 Kč. V návaznosti na odvolání žalobce poté správce daně v rámci autoremedury rozhodnutím ze dne 24. 1. 2017, č. j. 87850/17/3000-31472-709520, snížil odvod za porušení rozpočtové kázně na částku 1.939.249 Kč. I proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, žalovaný však rozhodnutím ze dne

24. 8. 2017, č. j. 36792/17/5000-10480-703694 (dále jen „napadené rozhodnutí“), odvolání žalobce zamítl.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který však shledal postup správce daně i žalovaného v souladu se zákonem a žalobu v záhlaví citovaným rozsudkem zamítl. Krajský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. K tomu uvedl, že správce daně vycházel z podnětu poskytovatele dotace a jím předložených podkladů. Jakkoliv přitom není správce daně závěry poskytovatele dotace stran porušení rozpočtové kázně vázán, nic nebrání tomu, aby z nich vycházel, pokud je považuje za relevantní.

[3] V této souvislosti soud zdůraznil, že správce daně měl k dispozici nejen závěry poskytovatele dotace, ale též odborné podklady, z nichž nejvýznamnější bylo hodnocení výsledků řešení projektu oponenty prof. Ing. S. D., DrSc., a Ing. M. E., CSc. Žalobce měl přitom možnost na výstupy hodnocení projektu zmiňovanými oponenty reagovat a vznést relevantní protiargumenty. Takto však neučinil, neboť závěry oponentů pouze negoval, aniž by svá tvrzení jakkoliv prokázal. Krajský soud shledal hodnocení jmenovaných oponentů za náležitě provedené, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by vůči žalobci postupovali tendenčně. Stejně tak odmítl tvrzení žalobce, že správce daně vycházel i z podkladů, které nejsou obsahem spisu, konkrétně z vyjádření projektového manažera Agentury CzechInvest. K tomu soud uvedl, že správce daně z tohoto stanoviska nejprve vůbec nevycházel a vyžádal si jej až v reakci na prvotní odvolání žalobce. Přitom zjistil, že dotčené stanovisko je v souladu s dříve shromážděnými podklady.

[4] Za nepravdivé označil krajský soud tvrzení žalobce, že správní orgány nezohlednily jím předložený znalecký posudek vypracovaný Ing. Jindřichem Kandlerem, CSc. K tomuto posudku se správce daně výslovně vyjádřil na straně 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný pak v bodě 28 napadeného rozhodnutí. Soud se ztotožnil s tvrzením správních orgánů, že posudek zpracovaný Ing. Kandlerem neobsahuje žádné odůvodnění a není z něj vůbec patrné, k jakému datu znalec sporné otázky posuzoval. Přitom v rámci projektu bylo nezbytné splnění závazných ukazatelů k určitému datu. S ohledem na tyto skutečnosti nevznikla potřeba vyhotovení jiného konkurenčního či přímo revizního posudku.

[5] Pokud se jedná o přípis správce daně ze dne 15. 6. 2017, č. j. 3094273/17/3000-31472-709520, který žalobce předložil při ústním jednání před krajským soudem, uvedl k němu soud, že tento dokument se posuzované věci týká pouze částečně. V něm obsažené závěry nicméně nejsou v rozporu se zjištěními učiněnými správními orgány.

[6] Závěrem soud dodal, že zbylé žalobní námitky byly uplatněny opožděně. Přesto alespoň ve stručnosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 – 33, (věc město Krnov), které se týká proporcionality odvodu za porušení rozpočtové kázně.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž připomenul, že mu správce daně vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně z důvodu nesplnění podmínek poskytnuté dotace. Správní orgány vycházely při posuzování věci z vyjádření oslovených odborníků (hodnotitelů), odmítly však provést šetření přímo v místě realizace projektu. To za situace, kdy stěžovatel opatřil znalecký posudek, který vyvracel závěr, že projekt nebyl dokončen.

[8] Stěžovatel zdůraznil, že rozhodování orgánů veřejné moci je založeno na zákazu svévole, k čemuž odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2000, sp. zn. III. ÚS 345/2000. Ve správním řízení stěžovatel předložil znalecký posudek, který se věnoval sporné otázce, zda byl projekt dokončen zcela, nebo jen z 83,33 %. Stěžovatel dále odkázal

na rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1810/2009, sp. zn. 25 Cdo 583/2001 a sp. zn. 30 Cdo 3950/2007, z nichž vyplývá, že znalecký posudek je specifickým důkazem, který je svou povahou nezastupitelný a soud nemůže správnost závěrů znalce hodnotit. Totéž platí dle mínění stěžovatele pro správní orgány.

[9] Správní orgány i krajský soud dovodily, že znalec se omezil pouze na odborné závěry a jeho znalecký posudek je nedostatečně odůvodněný. Pro takový případ však § 127 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (jehož použití vyplývá i z rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 165/2012 a sp. zn. 3 Ads 20/2008) stanoví, že soud si vyžádá vysvětlení, a pokud by ani takový postup nevedl k odstranění pochybností, nařídí zpracování revizního posudku.

[10] Proto také Nejvyšší správní soud např. v rozsudku sp. zn. 7 Afs 50/2010 uvedl, že správce daně ani soud si nemůže vybrat, zda a který znalecký posudek je důkazem a který nikoliv. V případě rozporu znaleckých posudků či odborných vyjádření musí tyto rozpory odstranit výsledkem znalců či opatřením revizního posudku. Správní orgány i krajský soud zde specifikované povinnosti ignorovaly. Stěžovatel předložil znalecký posudek k vysoce odborným otázkám a správní orgán i krajský soud nahradily závěry znalce vlastní úvahou, aniž by učinily kroky k odstranění vad posudku.

[11] Závěrem stěžovatel dodal, že ve správním řízení požadoval provedení místního šetření, což správce daně odmítl. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 904/2016 plyne, že odmítne-li soud provést důkaz pro nadbytečnost, nemůže potom rozhodnout v neprospěch účastníka z důvodu neunesení důkazního břemene. Přesně to se však ve správním řízení stalo. Stěžovateli byl uložen odvod za porušení rozpočtové kázně z důvodu neprokázání, že splnil podmínky poskytnuté dotace, jím navržené důkazy však provedeny nebyly.

[12] Dne 26. 5. 2020 (ve lhůtě pro podání kasační stížnosti) obdržel Nejvyšší správní soud podání stěžovatele nazvané jako „doplnění kasační stížnosti“, v němž uvedl, že krajský soud jej usnesením ze dne 24. 10. 2017 (ve lhůtě pro podání žaloby) vyzval, aby svůj obecný odkaz na obsah příloh žalobního návrhu doplnil o konkrétní žalobní tvrzení. Lhůta pro podání žaloby končila dnem 25. 10. 2017 a tentýž den v 9.40 hodin bylo předmětné usnesení doručeno zástupci stěžovatele. Krajský soud v bodě 30 napadeného rozsudku uvedl, že existoval ještě jistý časový prostor k reakci na výzvu soudu, ale stěžovatel žalobu doplnil až dne 8. 11. 2017.

[13] Dle mínění stěžovatele výzva soudu pozbyla smyslu, když k doplnění žaloby mu byla poskytnuta lhůta cca 14 hodin. Takový postup označil stěžovatel za přepjatý formalizmus, a to tím spíše, že ústní jednání ve věci bylo soudem nařízeno až téměř dva a půl roku od podání žaloby. Na podporu svých tvrzení odkázal stěžovatel na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 3157/14. Soud dle mínění stěžovatele neměl výzvu buďto vůbec vydávat, nebo k ní měl přihlídnout při svém rozhodování. Z tohoto důvodu, jakož i z důvodů popsanych v kasační stížnosti stěžovatel požaduje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Kasační stížnost byla zaslána k vyjádření žalovanému, který uvedl, že se plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku krajského soudu, jehož relevantní pasáže do svého vyjádření převzal. Žádné další argumenty žalovaný neuvedl.

[15] Na vyjádření žalovaného reagoval stěžovatel replikou, v níž však již neuvedl žádné nové skutečnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by byl nucen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud považoval nejprve za nezbytné vypořádat námitku obsaženou v doplnění kasační stížnosti, v němž stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že jej k doplnění žaloby vyzval pouhý jeden den před koncem lhůty k podání žaloby (usnesení soudu mu bylo doručeno dokonce až poslední den lhůty). K tomuto kasační soud odkazuje na § 72 s. ř. s. ve spojení s § 71 s. ř. s., z nichž vyplývá, že lhůta pro podání žaloby činí dva měsíce, přičemž během této lhůty je žalobce povinen uvést rovněž „*žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.*“ V posuzované věci obsahovala žaloba stěžovatele obecný odkaz na jeho dřívější podání v rámci správního řízení, což krajský soud nepovažoval za náležitě konkretizovaný žalobní bod, pročež stěžovatele vyzval k doplnění žaloby. Stěžovatel tak ve lhůtě pro podání žaloby neučinil.

[19] Ze spisu krajského soudu vyplývá, že stěžovatel byl již v tomto řízení zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že zástupce stěžovatele, jakožto odborník v oblasti práva, si musel být vědom své povinnosti náležitě konkretizovat žalobní body, neboť jak vyplývá z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje i to, jaké ochrany se žalobci dostane (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 -78). Současně si musel být vědom toho, že řízení před krajským soudem je ovládáno zásadou koncentrace a veškeré žalobní námitky je proto třeba uplatnit ve lhůtě pro podání žaloby.

[20] V posuzované věci se nicméně nejednalo o případ, kdy by žaloba neobsahovala žádný projednatelný bod. Nedoplnění žaloby tedy nevedlo k jejímu odmítnutí, ale krajský soud naopak žalobu věcně projednal. Ačkoliv navíc v odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud podrobně rozebral, které z námitek byly uplatněny včasné a které nikoliv, v konečném důsledku všechny námitky vznesené stěžovatelem (byť možná ne tak podrobně) vypořádal. Podání stěžovatele doručená krajskému soudu po lhůtě pro podání žaloby totiž v zásadě neobsahovala žádné nové námitky, ale toliko rozváděla již dříve uvedené argumenty. Jediná námitka, kterou krajský soud označil za opožděnou, bylo tvrzení stěžovatele ohledně nepřiměřenosti odvodu za porušení rozpočtové kázně. I k této problematice se však krajský soud stručně (byť pouze nad rámec nezbytného odůvodnění) vyjádřil. Námitku nepřiměřenosti uloženého odvodu již navíc stěžovatel ani neuplatnil v kasační stížnosti a neuvedl ani žádnou jinou žalobní námitku, kterou snad krajský soud dle jeho mínění oslyšel. Tvrzení stěžovatele ohledně přepjatého formalizmu na straně krajského se tedy jeví být poněkud účelovým, a to tím spíše, že v doplnění kasační stížnosti sám uvedl, že krajský soud výzvu k doplnění žaloby ani nebyl povinen vydat. Nejvyšší správní soud tedy na tomto místě uzavírá, že krajský soud nepostupoval ve vztahu ke stěžovateli nikterak striktně, neboť neponechal bez odpovědi žádnou z jeho námitek, a stěžovatel tedy nebyl v důsledku jeho postupu nikterak krácen na svých právech.

[21] Dále se již soud věnoval argumentaci obsažené v samotné kasační stížnosti. V posuzované věci je spornou otázkou, zda správce daně vycházel při uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně z náležitě zjištěného skutkového stavu.

[22] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že správce daně měl k dispozici podklady, které mu spolu s podnětem k prošetření splnění podmínek dotace zaslal poskytovatel dotace. Jednalo se zejména o rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 12. 12. 2012,

č. j. 38-12/5.1SPK02-024/12/61200, hodnocení výsledků řešení projektu zpracované oponentem prof. Ing. S. D., DrSc. (ze dne 18. 9. 2015 a 25. 11. 2015), hodnocení výsledků řešení projektu zpracované oponentem Ing. M. E., CSc. (ze dne 9. 10. 2015), odborný posudek ze dne 30. 11. 2015 zpracovaný Ing. M. E., CSc., a žádosti o platbu (1. - 4. etapa projektu). Ve správním spisu jsou dále založeny dokumenty předložené stěžovatelem, z nichž nejvýznamnější je znalecký posudek č. 40/16-3201 vypracovaný dne 19. 10. 2016 Ing. Jindřichem Kandlerem, CSc. V návaznosti na prvotní odvolání stěžovatele si správce daně obstaral rovněž vyjádření Agentury CzechInvest ze dne 20. 12. 2016 včetně opisu e-mailu poskytovatele dotace zaslaného stěžovateli dne 11. 2. 2016.

[23] Po prostudování obsahu správního spisu je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že správce daně měl k dispozici dostatek podkladů vedoucích k závěru o porušení podmínek poskytnuté dotace. S ohledem na vysokou odbornou úroveň posuzovaného projektu byly pro zjištění stavu věci nejzásadnější hodnocení vypracovaná erudovanými odborníky - prof. Ing. S. D., DrSc., a Ing. M. E., CSc. Oslovení hodnotitelé na základě stěžovatelem předložené dokumentace (závěrečné zprávy z jednotlivých etap projektu apod.) shodně konstatovali nesplnění dílčích projektů č. 4. a 8. K výstupům zmíněných hodnotitelů měl stěžovatel možnost se vyjádřit, což také učinil, avšak nedoložil žádné skutečnosti, které by závěry ohledně nesplnění dvou zmiňovaných dílčích projektů zvrátily. Proto také hodnotitelé ve svých navazujících výstupech (hodnocení prof. Ing. S. D., DrSc., ze dne 25. 11. 2015 a odborný posudek Ing. M. E., CSc., ze dne 30. 11. 2015) setrvali na svých dřívějších stanoviscích. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by si dotčení hodnotitelé počínali vůči stěžovateli jakkoliv zaujatě, či že by jejich vyjádření trpěla jinými závažnými nedostatky. Pro stěžovatele nepříznivě vyznívá též vyjádření Agentury CzechInvest, jakož i jí předložená elektronická korespondence poskytovatele dotace se stěžovatelem, v níž je podrobně popsáno opakované porušování harmonogramu projektu ze strany stěžovatele.

[24] V zásadě jediným důkazem, který hovoří ve prospěch řádného splnění sporných dílčích projektů č. 4 a 8, je stěžovatelem předložený posudek vypracovaný dne 19. 10. 2016 Ing. Jindřichem Kandlerem. Ohledně hodnocení tohoto posudku však Nejvyšší správní soud plně souzní se závěry vyslovenými v rozsudku krajského soudu. Zmiňovaný posudek postrádá náležité odůvodnění a není z něj patrné, jakým způsobem znalec ke svým závěrům dospěl. Jak navíc zdůraznil v bodě 37 napadeného rozsudku krajský soud „[z] znaleckého posudku však není vůbec patrné, k jakému datu znalec předložené otázky posuzoval. Lze tedy předpokládat, že tak činil k datu vypracování posudku, tedy více než rok a čtvrt poté, co měly být příslušné závazné ukazatele splněny. I tato skutečnost tak zásadním způsobem snižuje již tak nízkou vypovídací schopnost daného posudku.“ Na nízkou vypovídací hodnotu znaleckého posudku upozornili ve svých rozhodnutích i správce daně a žalovaný a blíže rozvedli, z jakého důvodu nejsou v něm obsažená tvrzení způsobitá zvrátit závěr o nesplnění dvou dílčích projektů.

[25] Pokud se jedná o stěžovatelem odkazovanou judikaturu týkající se specifické povahy znaleckého posudku jakožto důkazního prostředku, považuje ji Nejvyšší správní soud dílem za nepřiléhavou a dílem za poněkud vytrženou z kontextu. V rozsudku ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009, Nejvyšší soud akcentoval, že „[z] znalecký posudek (§ 125, § 127 o. s. ř.) soud sice hodnotí jako každý jiný důkaz podle § 132 o. s. ř., odborné závěry v něm obsažené však hodnocení soudem podle § 132 o. s. ř. nepodléhají. Hodnocení důkazu znaleckým posudkem tedy spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Aby soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, z kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou

ke těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru (k tomu srov. rozhodnutí č. 47 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1955).“ Tuto myšlenku Nejvyšší soud rozvinul i v dalších stěžovatelem citovaných rozhodnutích, přičemž v rozsudku ze dne 2. 7. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3450/2007 (stěžovatel chybně uvedl sp. zn. 30 Cdo 3950/2007), doplnil následující: „Aby soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, z kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru.“

[26] Ačkoliv se shora citovaná judikatura vztahuje k postupu soudu v civilním řízení, lze připustit, že obdobný postup se uplatní i v jiných typech řízení, včetně řízení správního. Z obsahu těchto rozhodnutí nicméně nevyplývá, že by snad měly správní orgány nekriticky přejímat závěry obsažené ve znaleckém posudku. Nejvyšší soud naopak opakovaně zdůraznil, že znalecký posudek podléhá hodnocení v tom směru, zda je řádně zpracovaný a zda je z něj seznatelné, z jakých podkladů znalec vychází, jakými úvahami byl veden a jak ke svým zjištěním dospěl. Znalecký posudek Ing. Kandlera, který na podporu svých tvrzení předložil ve správním řízení stěžovatel, však uvedeným požadavkům nedostál, a je proto zcela pochopitelné, že jej správní orgány nepovažovaly za takový důkaz, který by zpochybnil již dříve prokázané skutečnosti (tj. porušení rozpočtové kázně ze strany stěžovatele). Právě z důvodu již opakovaně zmiňovaných vad stěžovatelem předloženého posudku také nebylo třeba, aby správce daně ve věci obstarával další důkazy, potažmo aby zadal vypracování nového či dokonce revizního znaleckého posudku. Pakliže stěžovatel tuto povinnost správce daně dovozuje z § 127 odst. 2 občanského soudního řádu, pak je třeba zdůraznit, že citované ustanovení je na věc zcela nepřiléhavé a ve správním řízení se nadto nepoužije. Stěžovatelem citovaná judikatura (rozsudek ze dne 17. 1. 2013, č. j. 7 As 165/2012 – 22, a rozsudek ze dne 6. 8. 2008, č. j. 3 Ads 20/2008 - 141) se týkala aplikace ustanovení § 127 v soudním řízení správním (subsidiární použití na základě § 64 s. ř. s.), nikoliv v řízení před správními orgány.

[27] Zcela nepřipadný je rovněž odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010 – 60, týkající se problematiky daňového řízení, v němž tento soud odmítl postup správce daně, který ze dvou rovnocenných (avšak odlišně vyznívajících) znaleckých posudků použil jako důkaz toliko jeden z nich. O takovou situaci se v nyní posuzovaném případě nejednalo, neboť správce daně ze znaleckého posudku předloženého stěžovatelem vycházel a argumentačně se vypořádal s tím, proč v něm obsažené závěry nepovažuje za relevantní.

[28] Pro úplnost se Nejvyšší správní soud zabýval též výtkou stěžovatele ohledně neprovedení místního šetření za účelem prokázání splnění závazných ukazatelů projektu. K tomuto soud uvádí, že bylo primárně povinností stěžovatele, jakožto příjemce dotace, aby předkládal průběžné monitorovací zprávy, jakož i závěrečné zprávy o plnění dílčích projektů v takové podobě, aby bylo na jejich základě možné vyhodnotit naplnění podmínek poskytnuté dotace. Tato povinnost stěžovateli vyplývala z rozhodnutí o poskytnutí dotace. Pokud byly jím předkládané dokumenty neúplné, v důsledku čehož nebylo na jejich základě možné usoudit na řádné plnění projektu, nemohl se následně domáhat zhojení těchto svých nedostatků provedením místního šetření. Povinnost stěžovatele předkládat zprávy o plnění projektu nelze považovat za pouhou formalitu, neboť se jedná v zásadě o jediný prostředek kontroly dodržení podmínek dotace. Pakliže měly být závazné ukazatele projektu splněny k určitému datu, pak by jen stěží bylo jakkoliv účelné provedení místního šetření v průběhu řízení před správcem daně, kdy již byl navíc celý projekt ukončen. Z tohoto důvodu byl také (mimo jiné) jako irelevantní vyhodnocen znalecký posudek předložený stěžovatelem, neboť jeho zpracovatel zcela pominul, že závazné ukazatele měly být splněny k určitému datu v minulosti, nikoliv k okamžiku zpracování posudku.

[29] Nejvyšší správní soud dodává, že za zcela nepřiléhavý považuje odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2017, sp. zn. 21 Cdo 904/2016. V posuzované věci se nejedná o situaci neunesení důkazního břemene ze strany stěžovatele, neboť bylo naopak povinností správce daně, aby prokázal, že stěžovatel porušil dotační podmínky. Takto správce daně učinil a shromáždil ve věci dostatek podkladů, na jejichž základě stěžovateli oprávněně uložil odvod za porušení rozpočtové kázně.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu